

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/31/2014
Identifikačné číslo spisu: 8711010004
Dátum vydania rozhodnutia: 03.09.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:8711010004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 3. septembra 2014 v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Pavla Polku v trestnej veci proti obvinenému U. N. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. júla 2012, sp. zn. 3To 14/2012, rozhodol

rozhodol:

Podľa 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného U. N. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 22. marca 2012, sp. zn. 4T 2/2011, bol obvinený U. N. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 19. marca 2010 v čase o 04.45 hod. pri rohu dreveného oplotenia budovy Sály Kráľovstva Jehovových svedkov na ulici Alžbetinej č. 39 v Poprade pri reklamnej tabuli s nápisom LIDL, zozadu pristúpil k D. C., ktorá išla pešo po uvedenej ulici smerom na železničnú stanicu po pravej strane chodníka, pritom bez jediného slova chytil zozadu rukami remeň jej kabelky, ktorú mala prevesenú cez telo a hlavu a držala ju z boku ľavou rukou, vtedy dva až trikrát nasilu trhol za remeň jej kabelky, pričom D. C. následne pustila z pravej ruky nákupný vozík a igelitku a snažila sa brániť a to tým spôsobom, že chytila svoju kabelku aj pravou rukou zospodu aj z boku a pevne ju držala zovretú obidvoma rukami, potom obžalovaný jej začal kabelku násilím ťahať smerom hore a prevliekol jej kabelku cez hlavu, pričom D. C. túto kabelku stále pevne držala obidvoma rukami, preto obžalovaný nasilu raz trhol za remeň kabelky a vytrhol jej túto kabelku z rúk a hneď nato obžalovaný D. C. sotil zozadu do pravého ramena a táto dopadla na zem na ľavú ruku a rameno, obžalovaný následne ušiel na nezistené miesto, neskôr D. C. bola následne ošetrovaná v Nemocnici U., čím vyššie uvedeným konaním obžalovaného bolo poškodená D. C., nar. XX. R. XXXX, trvalo bytom U., S. č. XX, odcudzením čiernej kabelky neznámej značky v hodnote 1 euro, v ktorej sa nachádzali občiansky preukaz, preukaz Všeobecnej zdravotnej poisťovne, daňové priznanie, všetko na meno D. C., zväzok kľúčov od bytu dcéry

poškodenej A. B. v hodnote 12 eur, dávkovač na lieky v hodnote 1 euro a finančná hotovosť 90 eur, spôsobená škoda vo výške 104 eur a vyššie uvedeným konaním obžalovaného bolo poškodenej D. C. spôsobené zranenie a to zlomenina krčka ľavého ramena s dobou liečenia zranenia od 19. marca 2010 do 2. júna 2010.

Za to bol podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bolo obvinenému uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný k povinnosti na náhradu škody poškodenej D. C. vo výške 104 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s., Krajskej pobočke Prešov, Kúpeľná č. 5, regres vo výške 185,68 eur.

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. júla 2012, sp. zn. 3To 14/2012, bolo odvolanie obvineného U. N., ktorým napadol vyššie citovaný rozsudok okresného súdu, podľa § 319 Tr. por. zamietnuté ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove podal dňa 24. marca 2014 obvinený U. N. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda, že rozhodnutím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a tiež podľa § 371 ods. 1 písm. i/Tr. por. teda, že došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu zisteného skutku.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený uviedol, že v konaní ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo, bolo zásadne porušené jeho právo na obhajobu, pretože orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní neakceptovali návrh obhajoby na doplnenie vyšetrovania vykonaním vyšetrovacieho pokusu, ako aj návrh na vypočutie znalkyne z odboru psychológie, ktorými dôkazmi by sa „spravdepodobnila alebo spochybnila výpoveď poškodenej.“

V ďalšej časti dovolania obvinený vyjadril názor, že súdy pri svojom rozhodovaní neúplne a nesprávne zistili skutkový stav. Súdy sa nedostatočne zaoberali najmä preverením jeho obhajoby ako aj odstránením rozporov vo výpovedi poškodenej. V danej súvislosti poukázal na niektoré konkrétne časti výpovede poškodenej D. C., pričom prezentoval názor, že jej usvedčujúca výpoveď nebola dostatočne vierohodná.

Z uvedených dôvodov obvinený U. N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. júla 2012, sp. zn. 3To 14/2012, ako aj rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 22. marca 2012, sp. zn. 4T 2/2011, zrušil.

Najvyšší súd, ako súd dovolací zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.); dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V posudzovanej veci správne postupovali Okresný súd Poprad i Krajský súd v Prešove, keď dospeli k záveru, že obvinený U. N. svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., pretože bolo nepochybne preukázané, že obvinený dňa 19. marca 2010

v skorých ranných hodinách fyzicky napadol poškodenú D. C. a násilne jej z rúk vytrhol kabelku, čím jej spôsobil majetkovú škodu ako aj ujmu na zdraví.

Obvinený U. N. dovolacími námietkami v konečnom dôsledku spochybňuje svoju účasť na predmetnom skutku, pričom poukazuje na nezákonnosť postupu orgánov prípravného konania a konajúcich súdov a implicitne sa domáha oslobodenia spod obžaloby.

V naznačenom rozsahu obvinený namieta pochybenie v nevykonaní konkrétneho dôkazu a následne aj v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Dovolateľ konkrétne namieta, že súdy nevykonali navrhovaný vyšetrovací úkon - vyšetrovací pokus alebo rekonštrukciu skutkového deja.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu sú zrejmé skutočnosti, na základe ktorých dovolací súd v konečnom dôsledku dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. neuznal ako opodstatnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej súvislosti považuje za potrebné predovšetkým zdôrazniť, že výrok o vine obvineného bol založený a opretý o dostatočne presvedčivé dôkazy podrobne rozvedené v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Poprad i dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktoré boli vykonané v potrebnom rozsahu, správne a v súlade so zákonom.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s dovolacou argumentáciou obvineného treba zdôrazniť, že proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že nebol akceptovaný návrh na vykonanie vyšetrovacieho pokusu, resp. rekonštrukcie činu a prípadne aj ďalších dôkazov, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. za irelevantnú.

Obvinený U. N. vo svojom dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom dovolacími námietkami poukázal na nedostatočne vykonané dokazovanie, resp. nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov (najmä výpovede samotnej poškodenej) a z toho vyplývajúci nesprávny záver o jeho vine.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej súvislosti opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por.. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného U. N. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., zo spáchania ktorého trestného činu bol obvinený uznaný za vinného.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok dovolateľa U. N. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.